

ความเสมอภาค ... “เหตุ” ที่อ้างไม่ได้ !

คดีปกครองที่นำมาเล่าสู่กันฟังในฉบับนี้ เป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับ “เหตุ” ที่บุคคลไม่อาจกล่าวอ้าง “หลักความเสมอภาค” เพื่อให้ฝ่ายปกครองปฏิบัติต่อตนได้ แม้ว่าหลักกฎหมายดังกล่าวจะเป็นหลักกฎหมายทั่วไปในทางปกครองที่เรียกร้องให้ฝ่ายปกครองใช้อำนาจปฏิบัติต่อบุคคลอย่างเสมอภาค

โดยคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตตั้งเต็นท์หลังคาโครงเหล็กและหลังคาฉนวนไฟฟ้า ความสูงประมาณ 3 เมตร เพื่อประกอบกิจการค้าขายรถยนต์และซ่อมบำรุงรถยนต์ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย) ไม่อนุญาต โดยให้เหตุผลว่าผิดตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2511

แต่ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ปลูกสร้างสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวโดยมิเพิงจอรถยนต์และซุ้มทางเดินรถลำแนวเขตเดินสายไฟฟ้าแรงสูงโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย) จึงสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนภายใน 30 วัน

หลังจากผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งให้รื้อถอน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (คณะกรรมการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย) พิจารณาแล้วเห็นว่า การออกคำสั่งขอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องต่อศาลปกครองอ้างว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากบริเวณใกล้เคียงกับที่ตั้งเต็นท์พิพาทมีผู้สร้างเต็นท์ในลักษณะเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีมาเป็นเวลานานนับสิบปีโดยผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยสั่งให้รื้อถอน อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีได้สร้างเต็นท์ในลักษณะเดียวกันในที่ทำการของผู้ถูกฟ้องคดีในแนวเขตสายไฟฟ้าแรงสูงและมีสิ่งปลูกสร้างแบบและชนิดเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีอีกหลายแห่งที่ผู้ถูกฟ้องคดีอนุญาตให้สร้างได้ จึงเป็นการเลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี จึงขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งและให้ชดเชยค่าเสียหายทางธุรกิจ

ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนเต็นท์พิพาทออกไปให้พ้นจากแนวเขตสายไฟฟ้าหรือไม่ ?
ซึ่งตามมาตรา 32 วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2511 กำหนดว่า ห้ามมิให้ผู้ใดสร้างโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างในแนวเขตสายไฟฟ้า เว้นแต่ได้รับอนุญาต และกรณีสร้างโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ กฟผ. มีอำนาจรื้อถอนได้

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดียื่นคำขออนุญาตก่อสร้างเต็นท์พิพาทต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 แต่ไม่ได้รับอนุญาต หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งไม่อนุญาตไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีต้องอุทธรณ์หรือฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนด แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่กลับทำการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างลักษณะเต็นท์ (โครงเหล็ก) ในแนวเขตสายไฟฟ้าแรงสูงโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 32 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2511 และข้อ 2 ของประกาศการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เรื่อง ข้อกำหนดเขตเดินสายไฟฟ้า ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2543 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีอำนาจตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าของและผู้ครอบครองเต็นท์พิพาทรื้อถอนเต็นท์พิพาทออกไปให้พ้นจากแนวเขตสายไฟฟ้าให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน หากไม่ดำเนินการผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จะดำเนินการตามกฎหมาย จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนประเด็นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมนั้น ต้องเป็นกรณีที่ผู้กล่าวอ้างมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะได้รับสิทธินั้นแต่ไม่ได้สิทธินั้น ไม่ใช่กรณีที่ผู้กระทำผิดด้วยกันกล่าวอ้างว่า ผู้กระทำผิด

บางคนยังกระทำได้หรือไม่ถูกดำเนินคดี กรณีบุคคลที่กระทำผิดต่อกฎหมายไม่อาจเรียกร้องให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติต่อตนตามหลักความเสมอภาคได้ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 383/2557)

จากอุทธรณ์คดีปกครองเรื่องนี้ได้ปรากฏหลักการของ “หลักความเสมอภาค” ที่สำคัญประการหนึ่งว่าการที่บุคคลใดจะกล่าวอ้างเพื่อให้ฝ่ายปกครองปฏิบัติต่อตนอย่างเสมอภาคหรือไม่เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมได้เมื่อผู้กล่าวอ้างเป็นผู้ที่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ไม่ได้รับสิทธินั้นเสมอกับบุคคลอื่น แต่หากตนไม่มีสิทธิตามกฎหมายหรือปฏิบัติฝ่าฝืนกฎหมายอยู่แล้ว ก็มิอาจกล่าวอ้าง “หลักความเสมอภาค” เพื่อคุ้มครองตนได้ ถึงแม้ว่ามีบุคคลอื่นที่ฝ่าฝืนกฎหมายด้วยกันแต่ยังไม่ถูกดำเนินการ ... ครับ !

นายปกครอง